

LENTEKRIEBELS

Van Milly Johnson verscheen eerder:

Perfecte liefde
Driedubbele deining

Milly Johnson

LENTE-
KRIEBELS

Vertaald uit het Engels door Ineke van Bronswijk

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *A Spring Affair*

Oorspronkelijke uitgave: Eerste uitgave 2009 door Pocket Books,
een imprint van Simon & Schuster UK Ltd

Vertaling door: Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Oranje Vormgevers

Auteursfoto: © Chris Sedgewick

Typografie en zetwerk: Peter de Lange

Copyright © 2009 Milly Johnson

Copyright © 2011 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 499 5168 9

NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl

www.fmbuitgevers.nl

www.millyjohnson.co.uk

www.twitter.com/Mistral_boeken

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op

www.uitgeverijmistral.nl

Voor DB.

Ik schrijf de duizenden happy endings die wij
niet konden beleven speciaal voor jou.

Al mijn liefs, voor nu en altijd,

Groene Ogen x

PROLOOG

Geef je leven een grote schoonmaak!

Heb je soms het gevoel dat je leven veel te zwaar en te rommelig is? Dat je nergens komt? Is het weleens bij je opgekomen dat al die kleine overtollige frutsels in je kasten je leven beheersen, dat ze je uitputten en je vastzuigen in het verleden? Vind je dit allemaal vergezocht, lees dan Mavis Calloways verslag op pagina veertien en je zult zien dat je door het opruimen van oude rommel een nieuwe start kunt maken.

Women by Women, Inhoudsopgave

HOOFDSTUK 1

Soms doet de kosmos veel moeite om een vastgeroest leven in beweging te krijgen. In dit geval werd de tandtechnicus opgehouden door werkzaamheden aan de MI, kreeg de praktijkassistente met een paar lastige dubbele afspraken te maken, en zag de tandarts, Mr. Swiftly, zich geconfronteerd met een uitzonderlijk gecompliceerde extractie, waardoor de behandeling meer dan een halfuur uitliep. Dit deed de kosmos allemaal om ervoor te zorgen dat de wachtkamer bomvol kwam te zitten met verveelde mensen die de tijd doodden met tijdschriften uit het rek, en er slechts één beduidend exemplaar bleef liggen voor Mrs. Elouise Winter. En het was niet zomaar een tijdschrift, maar *Women by Women*, hét tijdschrift voor vrouwen die eens jong en energiek waren geweest maar nu nieuwe recepten voor stampot uitprobeerden en zich uitleefden in hobby's die voor Lou een beetje te tuttig waren, hoewel ze op haar vijfendertigste gevaarlijk dicht bij de kloof van de middelbare leeftijd in de buurt kwam. Toch was het beter dan glazig voor je uit staren of posters over plaque lezen. Vandaar dat ze het tijdschrift pakte en zich op de enige lege stoel wurmde, ingeklemd tussen een vrouw die nerveus met haar voet tikte en een bejaarde die eruitzag als de komiek Ernie Wise.

Lou bekeek eerst de recepten, maar daar was niets bij. 'Vijf verrukkelijke manieren om een lamsbout klaar te maken.' Ze rilde. Daar zou ze zelfs van gruwen als een naakte Marco Pierre White er met een roos tussen zijn tanden mee kwam aanzetten. Ze kon niet aan lam denken zonder zich taaie vetranden en muntsaus voor te stellen. Er kwamen altijd beelden boven van toen ze zes jaar oud was en in haar eentje in de eetzaal op school zat, met een stuk lamsvlees op haar bord dat maar niet kleiner wilde worden, laat staan verdwijnen, zodat ze buiten kon gaan spelen met haar vriendinnetjes. Ze herinnerde zich nog heel goed dat de moeder van Leslie Jones de school een briefje had geschreven met de mededeling dat haar dochter niet gedwongen mocht worden om witte bonen te eten, maar Lous moeder

Renee had geweigerd eenzelfde soort briefje over lamsvlees te schrijven. Het staartje van deze herinnering was het nog steeds haast tastbare gevoel van opluchting toen ze een aardige keukenhulp had ontdekt die het smerige vlees in de afvallemmer schraapte en haar daarmee uit de pijnlijke impasse verlostte.

Lam was het lievelingsvlees van haar man Phil, hoewel ze het voordat hun huwelijk in het slop raakte, voordat hij een verhouding had gehad, zelden voor hem had klaargemaakt. Sinds die ellendige periode, drieënhalf jaar geleden, was het heel regelmatig op tafel gekomen. Ook voor die avond stond er lam op het menu, als direct resultaat van de opmerking die hij de vorige avond had gemaakt, namelijk dat ze was aangekomen. Lou had geprobeerd het commentaar te vergeten, maar het bleef door haar hoofd spoken als een rode sok in de witte kookwas, destructief en onstuitbaar. Net toen ze was gaan denken dat alles koek en ei was, moest hij zo nodig kritiek hebben op de vorm van haar billen.

Lou bleef in het tijdschrift bladeren, wanhopig op zoek naar afleiding, want anders zou ze half gek worden van haar eigen gedachten. Ze stuitte op een patroon voor een gehaakte lampenkap, tegen kitsch aan maar juist daardoor wel leuk. Alleen was Lous haakavontuur begonnen en geëindigd op de dag dat ze, elf jaar oud, een aantal wormvormige slierten van witte wol had gehaakt. Ze liep stuk op de tweede en volgende rijen die nodig waren voor de gezellige theemutsen en lappendekens waar haar zus Victorianna (of Torah, zoals ze zichzelf tegenwoordig noemde) haar hand niet voor omdraaide. Maar goed, Victorianna was dan ook een alleskunner, pochte hun moeder tegen bezoekers die ze verveelde met eindeloze verhalen over wat haar jongste dochter wel niet allemaal kon. 'Behalve naar huis bellen als ze niets nodig heeft of vragen of je een keer langs wilt komen,' wilde Lou dan het liefst snauwen. Maar dat had ze niet gedaan. Het zou toch niets uit hebben gemaakt. Victorianna stond al zo lang op haar voetstuk dat ze zelfs door een nucleaire ontploffing niet aan het wankelen kon worden gebracht.

'De tien fijnste ochtendjassen.' 'Schrijf je eigen testament.' 'Geef je leven een grote voorjaarsschoonmaak.' Jezus, dacht Lou, is dit wat me over een paar jaar te wachten staat? Het zag ernaar uit dat haar zwak voor schoenen

en mooie handtassen op een dag zou verbleken omdat ze zich nieuwe vaardigheden eigen moest maken: veilig lachen zonder een waterval in je slipje te veroorzaken, om maar iets te noemen, of het discreet verwijderen van je kunstgebit. De ene ochtendjas was nog lelijker dan de andere, maar er bestonden exemplaren van nylon die je een gratis permanent konden geven als je langs iets van metaal liep. Haar testament had ze al opgemaakt – niet dat ze iemand een Picasso zou nalaten. Hoe dan ook, er waren nog drie wachtenden voor haar, dus zat er niets anders op dan belangstelling te veinzen voor de grote schoonmaak.

Het artikel beschreef hoeveel energie je ervan zou krijgen: ‘meer dan je ooit voor mogelijk hebt gehouden’, als je alle ongewenste en ongebruikte dingen uit je kasten haalde. ‘Je hebt geen idee hoe bevrijd je je zult voelen als je alle recepten verbrandt die je uit tijdschriften hebt geknipt en nooit geprobeerd, hoe groot je tevredenheid zal zijn als je alle kleren die je vier maten te klein zijn wegdoet – de kleren die je weer aan zou kunnen als je was afgevallen (wat er dus nooit van is gekomen).’

Vooraf dat van die kleren raakte bij Lou een gevoelige snaar. Hoe lang wachtte die grijze geruite broek in maatje zesendertig al op de terugkeer van haar superslanke billen? Ze maakte een snel rekensommetje en kwam tot haar schrik tot de conclusie dat de broek al twaalf jaar in haar kast hing, zelfs al van voor haar huwelijk. Sterker nog, ze was meer dan tien kilo aangekomen sinds ze zich heilig had voorgenomen om net zo lang te lijnen totdat ze de broek weer aan kon. En als ze moest geloven wat Phil de vorige avond had gezegd, was ze nog dikker geworden.

Ze had die nacht tot in de kleine uurtjes wakker gelegen en nagedacht over manieren om minder calorieën binnen te krijgen. Stel je voor dat Phils ogen weer zouden afdwalen. Naar slanke vrouwen. Ze moest er niet aan denken. Beheers je, droeg ze zichzelf op. Nú.

‘Maak ruimte in je huis en maak ruimte in je hoofd. Laat je leven niet door rommel dicteren. Gooi de ballast weg en neem het heft weer in eigen hand!’ riep het stuk. Ergens in Lou Winters binnenste begon een allang vergeten gevoel te ontwaken, knipperend tegen het plotselinge licht. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst iets had weggegooid dat niet als alledaags afval bestempeld kon worden, en toch puilden haar

kasten uit. In het ergste geval had ze tenminste iets te doen, zodat haar gedachten niet met haar aan de haal konden gaan.

Tegen de tijd dat ze aan de beurt was, trok ze haar onschuldigste niets-aan-te-geven-gezicht en deed ze het tijdschrift in haar tas. Niemand zou het missen, bovendien viel het zo ongeveer uit elkaar. Ter compensatie zou ze de enorme stapel tijdschriften uit haar huiskamer aan de praktijk done-
ren, bij wijze van startsein voor haar 'wonderbaarlijke' opruiming.

Kon ze om te beginnen de opmerking van haar man maar wegdoen...